

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

יומא-יום הכפורים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כשהורגין אותו אין הורגין אותו אלא בדבר הנורק.	תניא כוותיה דשמואל:								■	■			פד.
דחייף ביה - מסתכן, דנכית ליה - מיית.										■			פד.
דחייף ביה מסתכן										■		◇	פד.
מאי תקנתיה?										^			פד.
נישלח מאניה ונירהיט.										!		◇	פד.
רב הונא בריה דרב יהושע חף ביה חד מינייהו בשוקא, שלחינהו למאניה ורהיט.										O			פד.
קיימתי בעצמי - (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה.	אמר: [רב הונא בריה דרב יהושע]									■			פד.
דנכית ליה מיית												◇	פד.
מאי תקנתיה?										^			פד.
גיתי משכא דאפא דדיכרא, וניכתוב עליה: אנא פלניא בר פלניא אמשכא דאפא דיכרא כתיבנא עלך כנתי כנתי קלירוס.	אביי:									!		◇	פד.
קנדי קנדי קלירוס יה יה ה' צבאות, אמן אמן סלה.	ואמרי לה:									!			פד.
ונשלחינהו למאניה ולקברינהו בי קברי עד תריסר ירחי שתא, ונפקינהו ונקלינהו בתנורא, ונבדרינהו לקטמיה אפרשת דרכים.										!			פד.
והנך תריסר ירחי שתא, כי שתי מיא - לא לישתי אלא בגובתא דנחשא, דילמא חזי בבואה דשידא וליסתכן.										!		◇	פד.
כי הא דאבא בר מרתא, הוא אבא בר מניומי, עבדא ליה אימיה גובתא דדהבא ואסתאי.										O			פד.
ועוד אמר רבי מתאי.												■	פד.
רבי יוחנן חש בצפדינא, אזל גבה דהתיא מטרוניתא, עבדא ליה מלתא חמשא ומעלי שבתא. אמר לה: בשבת מאי? אמרה ליה: לא צריכת. - אי מצטריכנא מאי? - אמרה ליה: אישתבע לי לאלהא דישראל דלא מגלית. - אישתבע לה: לאלהא דישראל לא מגלינא גליא ליה.												O	פד.
נפק דרשה בפירקא.												O	פד.
והא אישתבע לה										;			פד.
לאלהא דישראל הוא דלא מגלינא, הא לעמא ישראל מגלינא.										!		◇	פד.
והא איכא חלול השם										;			פד.
דמגלי לה מעיקרא.										!		◇	פד.
מאי עבדא ליה?												^	פד.
מי שאור שמן זית, ומלח.	רב אחא בריה דרב אמר:									!		◇	פד.
שאור גופיה, שמן זית ומלח.	רב יימר:									!		◇	פד.
משחא דגדפא דאווא.	רב אשי:									!		◇	פד.
אנא עבדי לכולהו, ולא איתסאי, עד דאמר לי ההוא טייעא: אייתי קשייתא דזיתא דלא מלו תילתא וקלינהו בנורא אמרא חדתא, ואדביק בככי דריה. עבדי הכי ואיתסאי.	אביי:									O		◇	פד.
ממאי הוה?												^	פד.
מחמימי חמימי דחיטי ומשירי כסא דהרסנא.										!		◇	פד.
ומאי סימניה?												^	פד.
כד רמי מידי בככיה ואתא דמא מבי דרי.										!		◇	פד.
רבי יוחנן כי חש בצפדינא עבד הכי בשבתא, ואיתסי.												O	פד.

disputants-חולקים-◊ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
יומא-יום הכפורים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורבי יוחנן היכי עביד הכי?											ז	
שאני צפידנא, הואיל ומתחיל בפה וגומר בבני מעיים.	רבי נחמן בר יצחק:										!	◊
כמאן - כרבי מתאי בן חרש	רב חייא בר אבא לרבי יוחנן:										ז	
החושש בפיו מטילין לו סם בשבת?	דאמר: [רבי מתאי בן חרש]										ז	◊
שאני אומר: בזו, ולא באחרת.	אמר ליה: [רבי יוחנן]										!	◊
לימא מסייע ליה:											■	
מי שאחזו ירקון - מאכילין אותו בשר חמור, מי שנשכו כלב שוטה - מאכילין אותו מחצר כבד שלו, והחושש בפיו - מטילין לו סם בשבת, דברי רבי מתאי בן חרש.	[רבי מתאי בן חרש]	◊	■									◊
באלו אין בהם משום רפואה.	חכמים:	◊	■									◊
באלו למעוטי מאי											■	
לאו למעוטי סם?											■	◊
לא, למעוטי מקיזין דם לסרוגכי.											ז	◊
הכי נמי מסתברא											■	
מקיזין דם לסרוגכי בשבת, ומי שנשכו כלב שוטה מאכילין אותו מחצר כבד שלו, והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת.	דתניא: שלשה דברים אמר רבי ישמעאל ברבי	■	■	◊								◊
באלו אין בהן משום רפואה.	חכמים:	■	■	◊								◊
באלו למעוטי מאי - מאי לאו אתרתי בתרייתא, ולמעוטי דרישא?											■	
לא, אתרתי קמייטא, ולמעוטי דסיפא.											ז	◊
עוברא שהריחה - מאכילין אותה עד שתשוב נפשה, ומי שנשכו כלב שוטה - מאכילין אותו מחצר כבד שלו, והחושש בפיו - מטילין לו סם בשבת, דברי רבי אלעזר ברבי יוסי שאמר משום רבי מתאי בן חרש.	תא שמע, דתני רבה בר שמואל: [רבי אלעזר ברבי יוסי שאמר משום רבי מתאי בן חרש]	◊	■									◊
בוז ולא באחרת.	חכמים:	◊	■									◊
בוז אהייא?											^	
אלימא אעוברא											!	
פשיטא עוברא מי איכא למאן דאמר דלא?											ז	
אלא לאו - אסם, שמע מינה.											!	◊
מתניתין נמי דיקא	רב אשי:										■	◊
החושש בפיו מטילין לו סם בשבת	[מתניתין] ועוד אמר רבי מתאי בן חרש:										■	◊
ולא פליגי רבנן עליה, ואם איתא דפליגי רבנן עליה - ליערבינהו וליתנינהו, וליפלגו רבנן בסיפא - שמע מינה.											■	◊
מפני שספק נפשות הוא וכו'.												■
למה לי תו לימיר וכל ספק נפשות דוחה את השבת?												ז
לא ספק שבת זו בלבד אמרו, אלא אפילו ספק שבת אחרת.	רב יהודה אמר רב:										!	◊
היכי דמי?											^	
כגון דאמדהו לתמניא יומי, ויומא קמא שבתא. מהו דתימא: ליעכב עד לאורתא כי היכי דלא ניהול עליה תרי שבתא, קא משמע לן.											!	◊

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

יומא-יום הכפורים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מחמין חמין לחולה בשבת בין להשקותו בין להברותו. ולא שבת זו בלבד אמרו אלא לשבת אחרת. ואין אומרים: נמתין לו שמא יבריא, אלא מחמין לו מיד, מפני שספק נפשות דוחה את השבת ולא ספק שבת זו אלא אפילו ספק שבת אחרת.	תניא נמי הכי:												פד:
ואין עושין דברים הללו לא על ידי נכרים ולא על ידי קטנים, אלא על ידי גדולי ישראל.													פד:
ואין אומרים יעשו דברים הללו לא על פי נשים ולא על פי כותיים, אבל מצטרפין לדעת אחרת.													פד:
מפקחין פקוח נפש בשבת והזריו הרי זה משובח, ואין צריך ליטול רשות מבית דין.	תנו רבנן:												פד:
הא כיצד?													פד:
ראה תינוק שנפל לים - פורש מצודה ומעלהו. והזריו הרי זה משובח ואין צריך ליטול רשות מבית דין - ואף על גב דקא צייד כוורי.													פד:
ראה תינוק שנפל לבור - עוקר חוליא ומעלהו. והזריו הרי זה משובח ואין צריך ליטול רשות מבית דין - אף על גב דמתקן דרגא.													פד:
ראה שננעלה דלת בפני תינוק - שוברת ומוציאו, והזריו הרי זה משובח ואין צריך ליטול רשות מבית דין - ואף על גב דקא מיכוון למיתבר בשיפי.													פד:
מכבין ומפסיקין מפני הדליקה בשבת והזריו הרי זה משובח ואין צריך ליטול רשות מבית דין - ואף על גב דקא ממכיד מכוכי.													פד:
וצריכא, דאי אשמועינן ים - משום דאדהכי והכי אזל ליה, אבל בור דקא יתיב - אימא לא, צריכא. ואי אשמועינן בור - משום דקא מיבעית, אבל ננעלה דלת - אפשר דיתבי בהאי גיסא ומשביש ליה באמגוז, צריכא.													פד:
מכבין ומפסיקין													פד:
למה לי?													פד:
דאפילו לחצר אחרת.													פד:
לא הלכו בפקוח נפש אחר הרוב.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:												פד:
היכי דמי?													פד:
אי נימא דאיכא תשעה ישראל ונכרי אחד ביניהו													פד:
רובא ישראל נינהו													פד:
אי נמי פלגא ופלגא													פד:
ספק נפשות להקל.													פד:
אלא דאיכא תשעה נכרים וישראל אחד													פד:
הא נמי פשיטא, דהוה ליה קבוע, וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי													פד:
לא צריכא דפרוש לחצר אחרת, מהו דתימא: כל דפריש - מרובא פריש, קא משמע לן דלא הלכו בפקוח נפש אחר הרוב.													פד:
איני?													פד:
תשעה נכרים וישראל אחד, באותה חצר - מפקחין, בחצר אחרת - אין מפקחין	והאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:												פד:
לא קשיא, הא - דפרוש כולהו, הא - דפרוש מקצתייהו.													פד:
ומי אמר שמואל הכי?													פד:
מצא בה תינוק מושלך, אם רוב נכרים - נכרי, ואם רוב ישראל - ישראל, מחצה על מחצה - ישראל.	והתנן:												פד:
לא שנו אלא ההחיותו, אבל ליחסי - לא	ואמר רב:												פד:
לפקח עליו את הגל.	שמואל:												פד: